

# כל כנויי פרק ראשון נדרים

## ר"ן ו.

עין משפט  
בר מצוה

**בא** א מיי פיי"ד מהל'  
מעשה הקרצנות הל'  
ח סמג עשין קפו:

## הגהות מהר"ב רנשבורג

[N] רש"י ד"ה דבריו  
קיימין הוא דאמר חטאתי  
יכו' הואיל ואמר עלי דבריו  
קיימין. נ"ב ע"י שו"ת  
הרמ"ע מפאנו סי' כ"ו  
בשאל על זה שהוא נגד  
המשנה דמגלה פ"א  
בשקלים וחולין ה ע"ב  
לאין חטאת יזכר ויגדל:

## תוספות

[illegible]

ומש"ה אמרי מה מירות בהפלה דהיינו הך הפלה דקאמרי דות מירות בהפלה ולאו מהך הפלה גופה קאמרי דאי הכי קרא ל"ל ובי מיקא אדעמינ דעדיפי דות מירות ממירות גופיה אלא הפלה אחמית קאמרי דשייכא בידות והיינו שיהו הירות מופלאים ומפורשים. ומיהו לרצנ דפליגי התם עליה דר' טרפון ואמרי דבמירות לא צביא הפלה ליכא הקישא אלא הפלה גופה דכתיבא במירות לידות בלחוד אחיא דצעי הפלה וכי מקיש משום רבי טרפון נקט ליה דאע"ג דלדידיה הפלה בידות לא כתיבא אחיא מהקישא: ורובא אמר לך ר' ע"כ לא קאמרי רצנ לא צביענ ידים מוכיחות אלא גבי גט דלין אדם מגרש אשת חצירו. הרשב"א ז"ל שצט לשון זה ואמר דלא לדיק דרבה לא קאמר דלא ליצבו רצנ דידם מוכיחות אלא דקסברי דהקן ידים בגט מוכיחות יניהו משום דלין אדם מגרש אשת חצירו. ולי אחי שפיר דודאי הידים בעמנ אינן מוכיחות לפי שהלשון אינו מוכיח שיהא הוא מגרשה אלא שהענין מוכיח מלד עמנו משום המגרשה משום דלין אדם מגרש אשת חצירו ולפיכך אע"פ שהלשון אינו מוכיח מהני ואין לשצט הספרים. ומדאמרין הכא טעמא דלין אדם מגרש אשת חצירו משמע דפלוגמא דר"י ורצנ כתיבא הוא דר' יהודה צעי מינאי ורצנ לא צעו וקשיא דצפי המגרש (גיטין פה:) משמע דפלוגמיהוהי אי צעי לן או לא דצבי יהודה צעי ודין דלין אלא אמרין

דצדצורה מגרש לה ורצנן לא חיישי להכי ולא קשיא היא ששתי סגויות הללו כל אחת מגלה על חברתה דבתרתי פליגי והכא מפרשין טעמא דפלוגמתייהו במינאי והתם מפרשין טעמא דפלוגמתייהו בודין. ואיכא מ"ד דכיון דפליגי רצנן עליה דר' יהודה במינאי ק"ל כרצנן דלא בעיא מינאי דיחיד ורצים הלכה כרצים ואע"ג דק"ל כרצא ידיים שאין מוכיחות לא הוויין ידיים הא אמרינן בסוגיין דאפילו לרצא בגט ציאי ודין ציאי דלא צפרכא המגרש אציעי לן אי צעי' ודין אי לא דאפשר דמסתבר טעמיה דר"י בודין מינאי דמסתבר במינאי. ואיכא רצנן ודין משום דספירה להו ידיים שאין מוכיחות ריוון ידיים (ו)ואכן נשום דאין אדם מגרש אשת חבירו אלא משום ידיים שאין מוכיחות צעי מינאי: מיטיבי הרי הוא עלי וכו' טעמא דאמר עלי הוא דאסור הרי הוא הפקר קאמר כלומר דכלא עלי אפילו יד שאינו מוכיח דצוריה ואמר הרי עלי אסור. ומקשינן והא מפני שהוא יד לקרבן הרי הוא יד שכן דרך הממנהגים לומר הרי הוא קרבן ואפ"ה דוקא מר עלי וכו' אבל אמר הרי הוא שניהם אסורין. משום דכיון שאין מוכיחות מיטיבי הרי זו הטאת וכו' אע"פ שהוא מחויב הטאת ואשם לא אמר כיח מיהא הוי דכיון דמחויב הטאת הרי זו חטאתי קאמר: ואלא לימא דאמר אפי' כר' יהודה נהדר גמי ממאי דאמר' דרצא אפי' לרצנן: צעי

קאמער: וואס ספני שווארד דר קארפן קרני. דמשמע דעלוי הוי ד נעלסל אקסור אלל אל לא אמר  
לאציג דלמך רי? אלא אמר ספני עמאד דאמיר דעלוי הוי אקסור דחבירו. מותר. לא אמר  
דווקא עמאד אקסורין אל חמל דלדידי אדמיר דעלוי הוי אקסור קאמער: וואס ספני שווארד  
נעלסל ד נעלסל ואלע עקיר הקדש אלס אקסור אלל לוי ואלל לעי: הרי זו המאת הרי זו  
לפניו אמר הרי זו מטעל אל חמל כלום מוש אקסור אלא דעלוי ואלל יך לא אמר דמאמיר  
אלל לויס דנעמטש מתעבדט חמלך חמלוי הרי ואלל עג גג דלמדין קאמער בלל לפניו ואלל  
דמאמיר דמאמיר דויער אלל לאפער בלל דעלוי קרנן ומימין חמל קרנן אלל הכה הוי  
ו וספיר מרשע דקאמער אל חמל כלום דעלוי שטין מיכוחטל אל חוין דיל דיל אלל חמל  
לאציג קרנן אלל יבא כרני אידעל ואלל קרנן: אמר דך רבא ח"ו אנא דאמיר אהי? דרבי  
מנחם: ונעמיא! ונעמיא שטמט דעלוי להוסיף שטמטש בלל עג ומריוסו מנחם וז"ע בןסן. מנחם  
דעלוי דעלוי אלל יבא כרני אהי?

**דאין אדם מגרש את אשם חבירו.** דאי כחז הרי את מותרת לכל אדם  
 משמע דלאשמו קאמר דאשת איניס דעלמא אינו מגרש ומוכחא מילתא  
 ושפיר מגרש: **אבל בעלמא.** דאי אפשר למימר הכי צעין ידים  
 מוכיחות: **אבל לא קאמר עלי לא.** דהרי הוא לא משמע כלום דצעין ידים  
 מוכיחות: **אמר לך אבוי.** לעולם לא  
 צעין ידים מוכיחות והכא היינו טעמא  
 דלא לא אמר בלשון קרא לא מיתסר  
 דלמלא הרי הוא הפקר קאמר  
 דמוכיחות הוא להפקר או לנדקה: **והא**  
**מפני שהוא יד לקרבן קאמר.** דאסור  
 כקרבן ולא מניס אמרת <sup>(א)</sup> לנדקה או  
 להפקר הוה משמע: **אבל אמר הרי**  
**הוא.** ולא אמר עלי שנייה אסורין  
 דכיון דלא אמר עלי אלא הוא משמע  
 דהצדקה נמי אסור דה"ק הרי הוא  
 כהקדש מה הקדש אסור קא חזרו דבר  
 נמי אסור: **אע"ג דהוא מחויב חטאת**  
**ואשם לאו כלום הוא.** דלא אמר עלי.  
 אלמא צעין ידים מוכיחות: **אם הוא**  
**מחויב חטאת או אשם:** דבריו  
 קיימין. <sup>(ב)</sup> הוא דאמר חטאתי אבל  
 לא היה מחויב חטאת אמר כלום  
 הואיל ולא אמר עלי ששם חטא הרי זו  
 עלי חטאת אע"ג דלא היה מחויב  
 אהואיל ואמר עלי דבריו קיימין: **הא**  
**מני.** הא צרייחא דאמרה לא אמר ולא  
 כלום: **רבי יהודה בישא.** דאמר צעין  
 ידים מוכיחות. ואנא דאמרני כרבנן  
 דאמרני לא צעין ידים מוכיחות: **והא**  
**אמר אבוי אנה דאמרני אפי' לר' יהודה.**  
 דלא צעי ידים מוכיחות אלא גבי גט  
 אבל בעלמא לא והיכי תאמר כבז ר'

יהודה היא: אלא [נימא] רבא דאמר כר' יהודה. דכיון דלדבי לא מתוך טעמא אליבא דר' יהודה לימא נמי דרבא לא מתוך טעמא אליבא דרבנן דמתוך לעיל ויבר"ק קאמר דיחידאה היא: לא לעולם רבא אפילו לרבנן. דקאמרין ע"כ לא קאמרי רבנן כו' דודאי רבנן סבירא להו צעלמא ידידי שאלין מוכיחות לא הווין ידידי כרבא:

י

לא בעיט דייס מוכיחות ואיהו הוא דאמר אפילו לרצנן הלכך מינאי  
גלא איפשיטא וכיון לרצנן דגמ' מספקא להו אית לן למנקט לחומר  
מ"ד דכיון דרודין חייבי לרר' אלאה מספקא לן דלמא מאי דלא צב  
ק"ל כרסא וכיון שכן צמינאי גמי איכא למימר לנטעממיהו אזלי ולא  
הוין דריס אקטן ק"ל כרסא דאמר לא הוין דייס הלכך צב ודין  
אבל לא אמר לא. וארבע צבלא עלי רזאי ד ימיה הוי. ומשנינן ורל  
לא הוי לאיסור משום דיד אינו אלס צבלי דאמר ה"ז עלי ואי מסי  
קמני כלומר מי קמני שהוא יד לנדד יד לקרבן קמני דלקרבן הרי הוא  
צבלי ש"מ דס"ל דדיס שאין מוכיחות לא הוין דייס : אלא אימא טעמא  
הוין דייס איתן לן צמינא לחומר דולמא הרי הוא הקדש שאינו  
קדוש וכו' שאין חטאת בעיה נצבה : סיפוצא דלצ"י. דהא רזאי ד שאינו  
כרסא דאמר כרבי' יהודה. וכי היכי דהרינא ממאי דאמרנין לעיל דלצ"י

מזר מתנדב אלס גרס תליי ככל יס ויהו נקרא אלס חסידים ומזן כפי"ד דחולין (דף מ"א):  
 מזר שער' ללאו גרס וידבר דלאו חסידים פקולה ויפירע' אלס גרס פתח חסידי  
 ויספח' ללאו דוקא דלא' לאו יס קטא דוקא חסידים דאספ' (פ"ד שרוא מלכא חסידים  
 אלס טעמא קאמר כיון דלא אמר לשם מטאטי אלמא בעיא דים מוסיפות: אלא ליבא רבא  
 היעדוערז אבי' דלמי ויחזר וזי מנח' מזר דרבא תכאלי' מנדרי' יהודה' לא' חסיד' גמ'  
 וימאש' אפי' דבני' יהודה' לאו דוקא גמ' דרבא קענט' חסיד' חזר וזי כרבא:

נמה: כחשבת אלא נדנה הלכן לא אמר כלום: הרי זו חטאתי. אם מחזיב חטאת דנריז ק:  
א: הא מני ר' יהודה היא. לשמך לא היין יליס: לימא רבא דאמר ברבי יהודה, כי הוי  
לא קאמרי רבנן התם אלא משום דאין אדם מערש אשת חבירו. כלן שמעיה דמוכח  
לימא רבא דאמר בר' יהודה, דלמד דלמד

(א) חוספתא דתמורה פ"ג,  
(ב) [בחוספתא איתא  
במטותי הרי זו לשמי ועי'  
במסות דחולין מא: ד"ה  
[הא], (ג) [ש"ך עוד לדף  
ד] (ד) נס"י איתא וללא  
כברא והיינו ללא כשניא  
דברא דלעיל.

## הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה והא מפני  
וכי' ולא מצינו אמרת הוא  
משמעם ללדקה או להפקר  
הס"ד: (ג) ד"ה דבריו  
קיימין והוא: (א) ד"ה אלא  
לימאן רבא וכי' כדמתרץ  
לעיל אלא בר' יהודה:

## גליון הש"ס

גמ' אם היה מחויב דבריו  
קיימין. עי' חולין מא ע"ב  
מד"ה והא לא:

יְרוּשָׁה הָרָא"ש

השוחט לשם אשם ודאי שחיטתו כשרה ואם לאו לא אמר כלום. ולא תלין דאמר ברבי יהודה. דכיון דוקא רבנן נמי לא